

Isa Genzken (f. 1948)

Vollmond, 1997/2023

Stål, glas, polyester og LED-lys

En måne, der altid er fuld, er umulig. En måne, der bliver ved med at være rund og lys og stå som en uafbrudt kold perle over jorden – sådan en måne findes ikke. For tiden farer frem og ændrer den rigtige månens form, fra hvidglødende mønt til hvidglødende øjenvippe til hvidglødende mønt igen og videre gennem evigheden. At skabe noget umuligt må være en stor succes for et kunstværk. Det umulige er nært beslægtet med sensationen, og se bare: midt i en by hænger en lav og enorm og tilsyneladende konstant fuld måne og skinner nat efter nat. Under de aldrig helt sorte sommerhimle, under frosten. Foran tykke skyer og gennem sæsoner af spiren og visnen vælter det samme skær ud af den. Isa Genzken har tænkt denne måne. Hun er en vedtaget superstjerne, selvfølgelig er det hende, der kan tænke og skabe en umulig måne. Flere gange har hun forstørret poesiens sukrede grundmotiver, og sat dem ud i det offentlige rum: stor rose, stor orkidé, stor måne. *Vollmond* er en skulptur, og de fleste skulpturer er mulige. Denne måne er bygget af industri, den er en lygte eller en søjle. Et massivt og jordisk element langt fra den sfæriske magi, vi længe har tildelt himmellegemerne. Ganske længe har kunsten ønsket at ligne verden, gengive den med så virtuos præcision som muligt, men endnu længere har menneskerne sværmet om månen. Følt sig gale over den, som lunatics, tilbød og frygtet den og høstet dens evindelige poesi. Vi har rakt ud efter den med blå hjerter og ejerfornemmelser. Og omsider nået den, rørt den. Nu har vi virkelig den rigtige måne, den er kortlagt og dokumenteret og inden for rækkevidde.

Så hvad betyder det at lave endnu en? Ikke male eller digte den frem men simpelthen rejse en stålversion, og lade den skinne over landskaber, der trænger til lidt mere sølv og ånd. Isa Genzken sagde: "en gang om måneden har vi fornøjelsen af to fuldmåner," da hun byggede sin. Og nu står den her, i en by blandt lamper og andre månedistraktioner. Luksuriøst. Hvem er hvem? Kan en elektrisk glascirkel pirre den fortryllelse som de rigtige fuldmåner sprøjter ind i åbne øjnes åbne hjerter hver måned?

Måske er det sådan her: en kunstig måne minder os om en virkelig måne, og en virkelig måne minder os om en digtet verden. Det vil sige en verden, vi kan undre os over. Det er meget vigtigt, at vi undrer os!

Eller måske er det sådan her: i en post-mytologisk virkelighed, hvor himlen er NASAs og fuldmånerne skænkes til feedet, er skulpturen måske en større gåde end virkeligheden. Kunstværket kan vække eller våge over en udslukt klode, månen kan vække eller våge over et udslukt menneske. Over ethvert menneske. Månen er virkelig alles, næsten det samme kan man sige om offentlige skulpturer og akkurat det samme kan man sige om skønheden, kunstig og virkelig. En måne uden skønhed er umulig.